

[Bente Juncker]

kratiske medlemmer, det handlede om, sådan har jeg opfattet det.

Og så vil jeg gerne sige til hr. Jens Thoft, at jeg har bemærket alt det, hr. Jens Thoft har stået og remset op. Alting sejler, gode hoveder fyres, og vi må have stoppet de huller. Alt det er jo en sammenblanding, og det er hele dagsordenen jo også, fordi der sikkert mangler noget lovgivning i henhold til, hvordan hr. Jens Thoft mener, der skal lovgives her i landet på dette område. Men så må hr. Jens Thoft stille forslagene og få et flertal for dem.

Det andet, som også blandes ind i dagsordenen, er jo det administrative, hvor man døller ministeren. Og her siger jeg, at så længe ministeren administrerer i overensstemmelse med, hvad et flertal i Folketinget mener, har vi ikke noget at komme efter.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Man har forsøgt at hvirvle utrolig mange ting op under denne debat.

Fra Socialdemokratiets og SF's side er der draget en lang række såkaldte eksempler frem på uhensigtsmæssig administration. Såvel Socialdemokratiet som SF angiver at have kilder til disse oplysninger. Det skal jeg selvfølgelig ikke kunne udtale mig om, men jeg kan i hvert fald sige, at det er et fælles træk for samtlige de eksempler, der er ført frem, at disse kilder har givet en stærkt fordrejet og groft forvansket fremstilling af kendsgerningerne.

Jeg har også bemærket, at når der fra forskellige ordføreres side er rejst indvendinger mod Socialdemokratiets og SF's kritik, er de pågældende ordførere blot blevet mødt med den afvisning, at disse ordførere sikkert har haft for dårlig tid til at sætte sig ind i tingene. Det er en lemfældig måde at debattere på.

Tilbage står jo det klare indtryk, at det hele dybest set handler om et dybt forskelligt syn med hensyn til den rigtige størrelse af den offentlige sektor. Hvis man skal tage de ting for pålydende, der er ført frem fra Socialdemokratiets og SF's side under denne debat, er der tilsyneladende ingen grænser for, hvor mange mennesker der skal være ansat ved skatte- og afgiftsadministrationen her i landet.

Jeg vil i mit svar i særlig grad hæfte mig ved fem hovedpunkter i den kritik, der er rejst.

For det første har navnlig hr. Stavad sat spørgsmålstegn ved, om det nu også er fornuf-

tigt at afskedige tjenestemænd for derefter at sende dem på rådighedsløn. Jeg skal gøre opmærksom på, at når en tjenestemand kan oppebære rådighedsløn i en sådan situation, skyldes det simpelt hen de tjenestemandens retlige regler, der giver denne rettighed. Hvis det forhold, at tjenestemandens ret til rådighedsløn skulle afskære os fra at foretage personalebudsninger, var det jo det samme som at sige, at der aldrig nogen sinde kan foretages nogen som helst reduktion af den offentlige sektor.

Jeg nægter trods alt at tro på, at det er det synspunkt, Socialdemokratiet vil stå for, når det kommer til stykket. Men det er i alle tilfælde konsekvensen af det socialdemokratiske standpunkt, at der aldrig nogen sinde kan foretages reduktioner i den offentlige sektor, for så kan man jo altid fremføre det argument, at tjenestemandenes ret til rådighedsløn gør, at der ikke skal afskediges tjenestemænd.

Når to organisationer som toldvæsenet og skattevæsenet lægges sammen, sker der jo simpelt hen det, at der bliver overflødige stillinger. Tag f.eks. sammenlægningen af et amtsskatteinspektorat og et distriktstoldkammer. Før var de to chefer, nu er der kun plads til én, det siger sig selv. Derfor bliver der overflødige stillinger som følge af en sammenlægning af to organisationer, og i en sådan situation er det selvfølgelig også berettiget at foretage afskedigelser efter de regler, der gælder. Og det betyder altså, at man får ret til rådighedsløn.

Så var hr. Stavad også inde på, at det er urimeligt at afskedige mennesker, som har opbygget stor erfaring gennem et langt liv, og måske erstatte dem med yngre mennesker på lederposterne. Jeg har nu det syn på personalepolitik, at i en velfungerende organisation skal der være en hensigtsmæssig blanding af ældre, erfarne mennesker og yngre mennesker, der møder op med friske kræfter. Det vil medføre en stivnet organisation, og det vil være en helt forfejlet personalepolitik, hvis der overhovedet ikke kan komme yngre mennesker ind.

Det andet synspunkt, der har været ført frem, er, at det er ikke muligt at gennemføre personalebesparelser og samtidig opretholde en fornøftig ligning og kontrol. Jeg dokumenterede klart i min indledning, at fra 1987 til 1989 er der opnået bedre kontrolresultater i såvel toldvæsenet som skattevæsenet, samtidig med at personaleforbruget har været faldende. Toldvæsenet har